SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 30 MAART 1939

WIE WORDT ER BEETGENOMEN?

4 5

De gestrafte ijdelheid

LANGHAAR was opperceremoniemeester aan het hof van een koning en leefde in een tijd, dat niet alleen de vrouwen, maar ook de mannen lang haar droegen, sierlijke krullen, die tot ver over de schouders vielen. Dit tijdperk is men „de pruikentijd" blijven noemen. Hoe mooier en kostbaarder de pruik was, die men droeg, hoe meer men werd geëerd. Men vroeg niet, of iemand een helder verstand had, of hij werkzaam was of bereisd, of geleerd, maar wél of hij een fraaie pruik op had. Een zeldzame pruik, die de bewondering van anderen wekte, verschafte den drager eer en aanzien. De slimme opperceremoniemeester Langhaar begreep dat ook wel en daarom had hij zich de duurste en sierlijkste pruik aangeschaft, die hij na lang en moeizaam zoeken in het land had kunnen vinden. De pruik was een wonder van haarwerkkunst en ze was zo natuurgetrouw gemaakt, dat ze van echt haar niet was te onderscheiden. Alle hovelingen dachten dan ook, dat het echt haar was. En de trotse ceremoniemeester liet zijn bewonderaars natuurlijk maar in die waan, want daardoor verwierf hij nog meer hoogachting en aanzien. Als een pauw zo trots stapte Langhaar door het paleis, ja, hij liep zelfs zo erg met z'n neus in de lucht, dat hij niet meer zag waar hij liep en over alles struikelde, zelfs over zijn eigen voeten. Dat laatste vond de koning nog niet zó vreselijk, maar wel betreurde zijne majesteit de vele vazen en pullen, die de verwaande ceremoniemeester al aan gruzelementen had gelopen. Langhaar liep ook met opzet zo met z'n neus in de lucht. Zijn hoofd dan was achterover gebogen en de krullen van zijn veelbewonderde pruik leken dan nóg langer en voller.

De koning was wanhopig, toen op een dag weer een grote Chinese vaas, met grimmige draken versierd, het slachtoffer van de grenzenloze ijdelheid van Langhaar was geworden.

„Ik hoop maar voor jou, Langhaar, dat de goden van het oude Chinese rijk geen wraak zullen nemen," zuchtte de koning, terwijl de hovelingen de scherven van het kunstwerk bij elkaar raapten.

Onderwijl de dwaze ceremoniemeester iets verder weer over een tapijt struikelde en tegen een zitbank opliep, antwoordde hij hoogmoedig, dat hij de Chinezen helemaal niet vreesde.

Maar een paar dagen later was Langhaar spoorloos verdwenen.

Heel het paleis stond op stelten. Iedereen veronderstelde, dat men Langhaar had ontvoerd, om in het bezit van zijn haardos te komen. „Vogels vangt men immers óók wel om hun pronkveren," zei de hofnar. En hij trok daarbij zo'n mal gezicht, dat de koning schudde van het lachen.

Met dat al bleef Langhaar voorlopig onvindbaar. En doordat de koning en zijn hovelingen erg bijgelovig waren en geen aannemelijke reden voor die verdwijning konden vinden, waren zij er ten slotte van overtuigd, dat die verdwijning verband hield met het breken van die Chinese vaas. De vraag was echter: „Waar was Langhaar gebleven?" Doch hoe men ook zocht of giste, die vraag bleef onbeantwoord.

Nog griezeliger werd het, toen op een nacht een page verschrikt en ontdaan naar de paleiswacht holde. „Ik heb heel duidelijk een spook gezien!" beweerde hij, bevend over al zijn leden. „Ik wilde juist even naar de keuken gaan om iets te halen, toen er een witte gedaante door de gang sloop."

Het hele paleis werd doorzocht, en in de omgeving werd er met walmende fakkels gespeurd, maar alles bleef vruchteloos.

Van dat ogenblik af werd het écht ongezellig en geheimzinnig in het paleis. Zodra 's avonds de lichten waren gedoofd, durfde niemand meer op de ruime, holklinkende gangen te komen. Iedereen stapte maar zo vroeg en zo vlug mogelijk in z'n bed, maar.... sliep niet. Men luisterde en luisterde.... Het geluid van een krakende deur of een wapperend gordijn deed de hovelingen diep onder de dekens kruipen. Een koude rilling ging over hun rug, als buiten in de maannacht de wind door de bomen ruiste en de schaduwen van de bewegende takken als grillige grijparmen langs de vensters gleden...

Overdag deden de hovelingen zwijgend en bleek hun werk; er werd geen lach meer gehoord. Men wist nu allang, dat de page zich niet kon hebben vergist. Ook anderen, die zo moedig waren geweest, om 's nachts héél eventjes voorzichtig door een kiertje van de deur te kijken, hadden het spook door de donkere gangen zien dolen!

Als een pauw zo trots stapte Langhaar door het paleis....

96

Nog onbegrijpelijker werd alles, toen de kok 's morgens opgewonden kwam vertellen, dat de pudding, die hij de avond te vóór had klaargemaakt, verdwenen was. Een ogenblik later kwam de keldermeester binnenstuiven met de boodschap, dat het spook een paar flessen wijn had weggepakt.

Want daar niemand zich 's nachts op de duistere gangen van het spookpaleis zou hebben gewaagd, stond het immers vast, dat het spook het moest hebben gedaan.

Al die nare berichten maakten den koning zeer verdrietig en hij riep zijn raadslieden bijeen, om te overleggen, hoe men het spook zou kunnen verjagen. De wijze raadslieden trokken heel ernstige gezichten, want een moeilijk geval was het zéker. Een spook zo maar verjagen, dat ging natuurlijk niet! Het zou kwaad kunnen worden en het de paleisbewoners nog lastiger kunnen maken! Ze plukten eens aan hun lange baarden en deden alsof ze diep nadachten....

De hofnar, die den koning overal vergezelde en dus ook nu aanwezig was, had de beraadslagingen zwijgend aangehoord. Ineens verbrak hij de stilte en grinnikte: „'t Is in elk geval een zéér merkwaardig spook, sire. Op mijn verre reizen in mijn lange leven heb ik veel gezien en ondervonden, maar nog nóóit heb ik gehoord van een spook, dat dol is op pudding en een lekker glaasje wijn. Ik denk, dat zo'n spook met een mals gebraden kippetje wel te vangen is."

De oude raadslieden schrokken hevig bij het horen van dit vermetele voorstel, doch de koning vond, dat het in elk geval te proberen was.

De kok kreeg opdracht, een smakelijk boutje te braden en daarbij de keukendeur wijd open te zetten, opdat het spook alvast van de heerlijke geuren zou kunnen genieten en zodoende zou worden aangelokt. Overal, in de nissen van de gangen, in de vestibule en in de keuken verstopten zich moedige, goedgewapende mannen, om straks het hongerige spook gevangen te nemen.

In spanning werd het middernachtelijk uur afgewacht. Heerlijk rook het door heel het paleis en de verwachting dat het spook, belust op een boutje, niet al te lang op zich zou laten wachten, werd dan ook niet beschaamd.

Nauwelijks had de bronzen klok in de paleistoren twaalf dreunende slagen laten horen, of het geluid van krakende treden weerklonk . . .

„Daar komt 't spook de trap af," fluisterde de hofnar tegen den koning, die ook op de uitkijk stond.

En ja hoor, even later sloop een witte schim door de donkere gang, regelrecht naar.... de keuken!

„En toch is het Langhaar niet, want die had geen kaal hoofd," mompelde de koning. Een manestraal viel door een bovenvenster en bestraalde juist de kale schedel van het spook. Behoedzaam sloop het spook de keuken in en toen.... hoorde men het behaaglijk smakken aan het kippenboutje.

Dát was voor de mannen het sein, om uit hun schuilhoeken te voorschijn te springen, licht te maken en het snoeplustige spook bij z'n kraag te pakken.

....of het geluid van krakende treden weerklonk....

Het spook gaf een gil, en de koning viel bijna om van verbazing. Want daar stond, vastgehouden door 'n paar stevige mannen.... vriend Langhaar! Eigenlijk verdiende hij die naam niet meer, daar er zelfs niet het kleinste haartje op z'n hoofd was te bekennen.

„Hoe kom jij hier, Langhaar, en waar is je pruik gebleven?" vroeg de koning, toen hij van zijn verbazing bekomen was.

„Vergeving, sire, vergeving!" smeekte het spook. „Op een dag heb ik mijn pruik verloren en omdat ik me zo schaamde voor de hovelingen, om kaalhoofdig te verschijnen, heb ik me zolang op de zolder van het paleis verstopt, tot m'n nieuwe pruik, die ik reeds heb besteld, gereed zou zijn."

„Zo, dus overdag hield je je schuil en 's nachts ging je spoken," zei de koning streng.

„Ik kon er heus niets aan doen, sire, dat ik zo'n honger kreeg. En toen ik vanavond dat boutje rook, kon ik het niet langer uithouden."

De nar stond in het hoekje te grinniken en de koning kreeg medelijden met den anders zo trouwen Langhaar. „Ga naar je kamer tot de pruikenmaker je nieuwe pruik heeft gebracht," beval hij.

Zo eindigde deze spookgeschiedenis. Maar sedert dien pronkte Langhaar niet meer met een andermans veren. Hij droeg voortaan een heel gewone pruik, net als alle andere hovelingen.

WILLY SCHERMELÉ

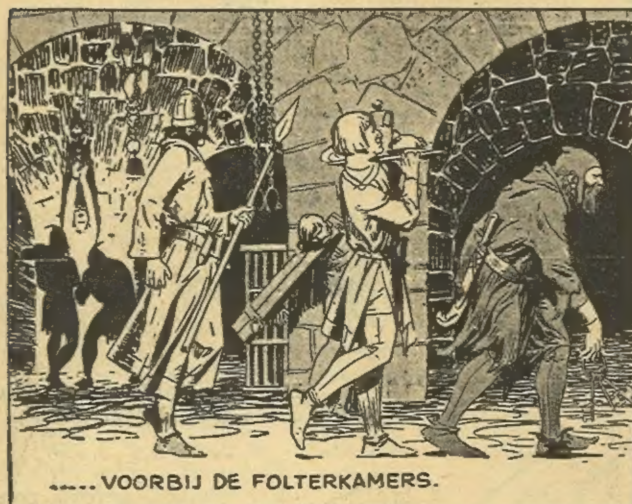
PRINS VALIANT

RIDDER ZONDER VREES

door HAROLD R. FOSTER

98

KITTY MUIS EN HAAR HOND

door BRANDON WALSH

BONT ALLERLEI

Oplossingen vorig nummer

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:
1. Ram. 4. Haker. 6. Kar. 9. Aderen. 10. Si. 11. Pink. 12. O.a. 14. Enorm. 17. Snurken.

Van boven naar beneden:
1. Radio. 2. Aken. 3. Merken. 4. Hap. 5. Re. 7. As. 8. Rib. 9a. Noor. 13. Ark. 15. Nu. 16. Me.

SNELTEKENEN

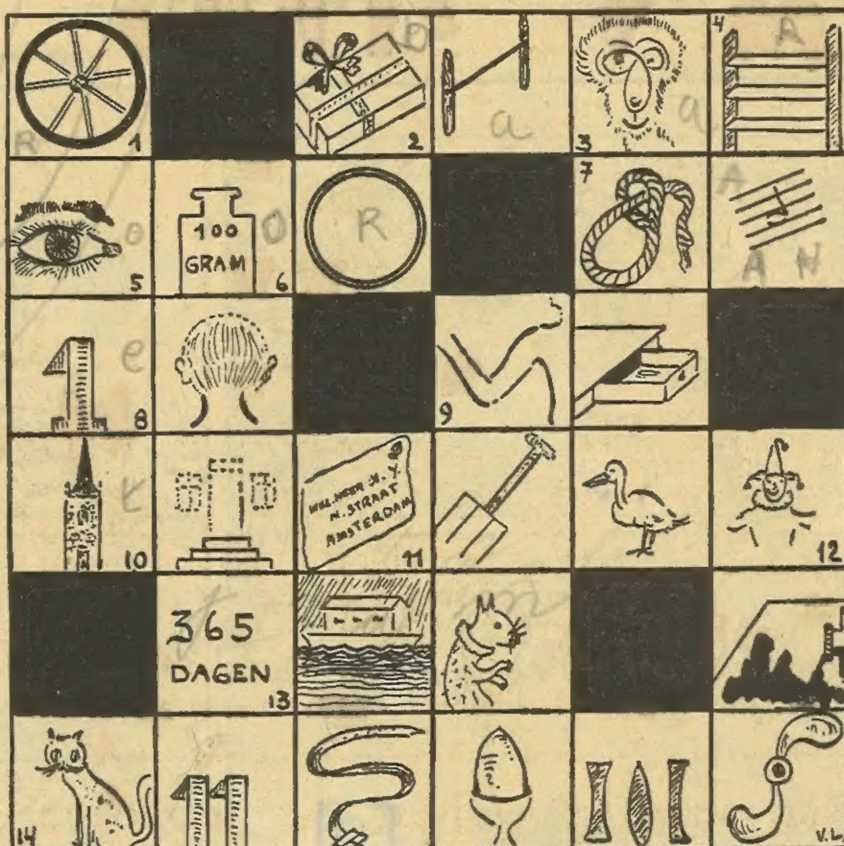

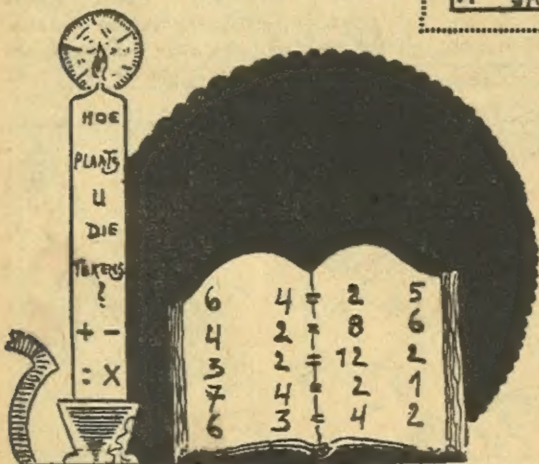
RIJMRAADSEL

A-pen-tuin.

WIE BEN IK?

Pad-vin-der

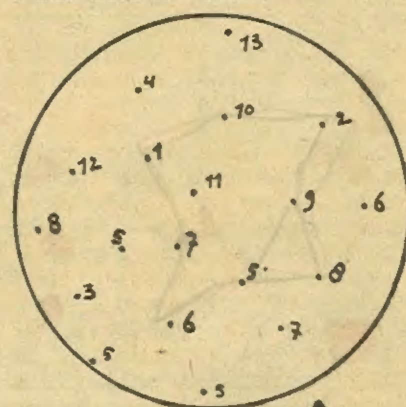

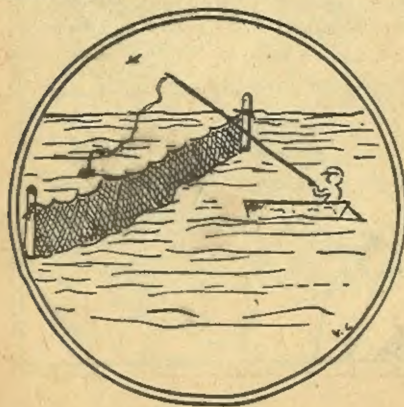
INVULPUZZLE

Hier is een puzzeltje dat alvast is.... ingevuld. Ja, maar er valt toch nog een en ander aan te doen. In elk vakje is iets afgebeeld. Nu moet je precies zien te raden wát dat is en dan schrijf je telkens de eerste of beginletters van het woord in dat vakje neer. Bijv. voor 1 verticaal heb je 4 vakjes. Dus vier afbeeldingen en dus ook vier woordjes. Je krijgt hier dan ook 4 beginletters, die samen het woord vormen dat op 1 verticaal moet staan. In 't eerste vakje staat een.... rad, juist! Je zet in dat vakje dus een r. Begrijp je nu hoe je de puzzle moet oplossen? Méér verraden we er niet van. En nu aan 't werk! Volgende week de oplossing.

VIERPUNTENPUZZLE

Hier hebben jullie een cirkel met genummerde puntjes en daarnaast een zwarte, vierpuntige ster. Nu moeten jullie die ster eens netjes op doorschijnend papier overtrekken en ze dan uitknippen, want het gaat erom, die ster zodanig in die cirkel te leggen, dat de vier punten van de ster precies elk een genummerd puntje raken. Dus de ster niet groter en niet kleiner nemen. Hoe moeten jullie die ster leggen?

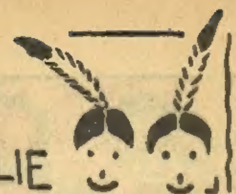

SPREEKWOORDENREBUS 29

Hoe zou het hier afgebeelde spreekwoord wel luiden? Denk eens goed na, het is niet bar moeilijk.

ONS·KNUTSELCLUBJE·

WIG EN WAM HELPEN·JULLIE

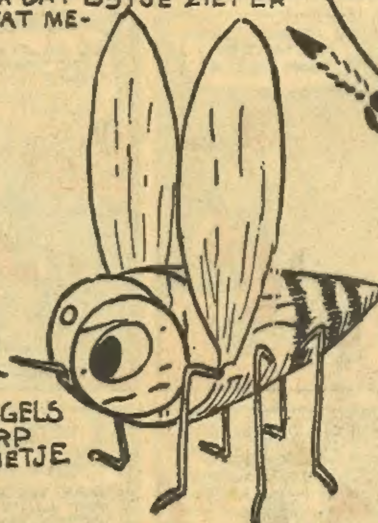

PAS OP, OF ZE STEEKT! 'T IS EEN LOLLIG BAASJE, MAAR DAT BIJTJE ZIET ER DREIGEND UIT, OF NIET? NEEM EEN STEVIGE KURK – WAT METAALDRAAD EN DAN AAN'T WERK! ~ ~

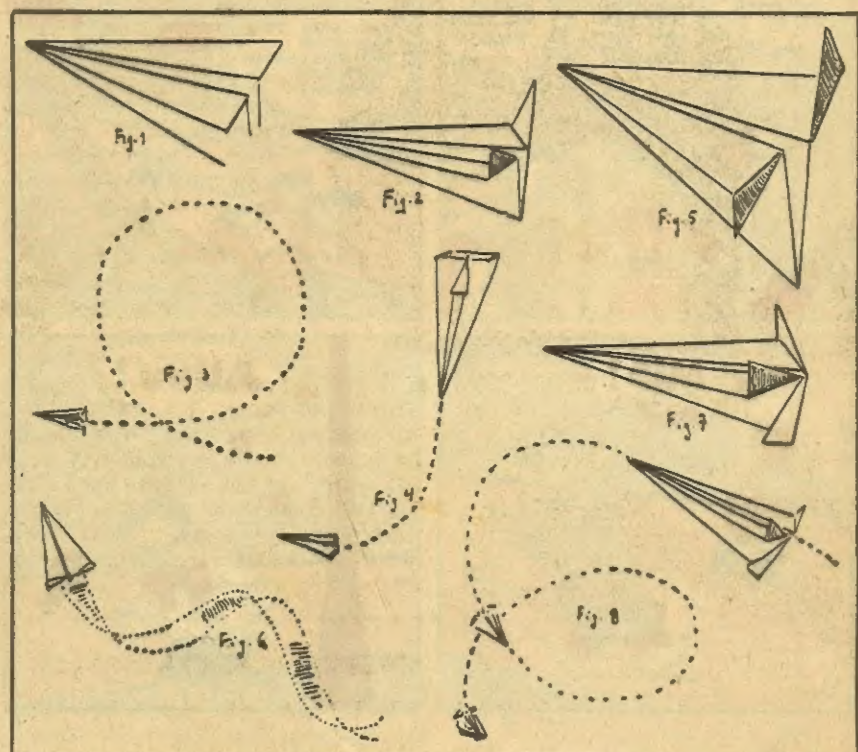

Een papieren glijder, die „loopings" kan maken

De papieren glijder van fig. 1 kennen jullie natuurlijk allemaal, maar wisten jullie ook, dat je 't vliegen zelf sterk kunt beïnvloeden? Eerste vereiste is echter, dat de glijder heel secuur wordt gemaakt en in zijn gewone vorm rechtuit vliegt. Dáár hangt ook alles van af. Hapert er iets aan 't maaksel, dan loopt ook de rest verkeerd. Om een „looping" te maken worden de twee vleugels naar boven omgeslagen, zoals in fig. 2 en de glijder wordt heel krachtig naar voren geworpen, met de punt een ietsje naar boven. Het duurt een poosje voordat je de truc te pakken hebt, maar met 'n tikje oefening gaat dat wel. Na een eerste looping, zoals in fig. 8, glijdt het toestelletje kalm verder naar beneden. Deze zelfde glijder richt zich ook automatisch op, indien men hem vanaf een zekere hoogte naar beneden laat vallen, fig. 4. Om hem te laten vliegen in de vorm van een kurketrekker, maak je de glijder klaar als in fig. 5. Een vleugel naar b o v e n en een naar b e n e d e n omklappen. In die vorm glijdt hij horizontaal of naar beneden, maar wentelt onderwijl snel om zijn eigen lengteas. Zoals in fig. 6. Voor 'n vlucht in spiraalvorm worden de vleugels gevouwen als in fig. 2 en verder wordt de hoek van de kiel omgebogen. Zie fig. 7. Men werpt de glijder vooruit, zoals men gewoon is dit te doen en dan volgt hij de weg. die wordt aangegeven in fig. 8.

101

SJORS VOORZITTER DE REBELLENCLUB

'N GELUK BIJ EEN ONGELUK!

53.

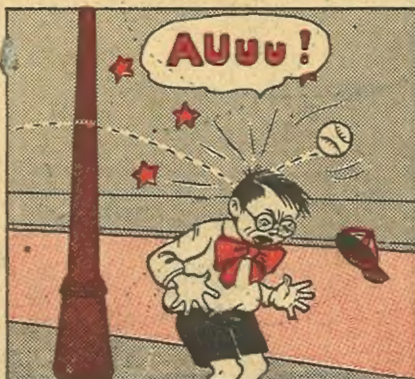

102 103 105 104